

La muntanya de Montserrat. Kildo Carreté

Montserrat (tríptic del foc)

I

A redós de la roca i de la ombria
va anar creixent esponerosa flora.
La terra, l'aigua, l'aire, el dia, l'hora
amb caire pacient, van fer la tria

dels vegetals, harmònica homilia
d'obaga humida que la fulla plora
i de solana amb agradosa ora
que ens parla de la mar, mirant migdia.

Breu relleixó, codolla, fina escletxa,
sou anual jardí de flors, fidel
amb la brotada de canal i bretxa

que serva turó altiu i fonda rel:
bell combinat de pedra i fusta, fletxa
del Montserrat que apunta cap al cel.

II

Un foc devorador, l'enveja, l'odi,
fa vuit anyades va encerclar el massís.
Corona encesa per mil llocs, robís
incandescent damunt riquíssim podi.

Cremat, perdut per sempre el nostre codi
d'història i de fe, tot estantís
esdevindria, i fóra el nostre fris
substituint per parracat exodi.

Un remolí de foc al cel s'enfila
a cavall de canals, fent tèrmic torb.
Roent conglomerat, badada argila,

castell de fum que tot esguard fa orb.
I, on encara el rossinyol refila,
prou que hi voldrien el grallar del corb.

III

Mes, poc a poc, tossuda, la natura,
va fent camí per un desert cendros.
D'ací d'allà, un verd tendral d'arboç
va retornant al bosc nova factura.

I com si tot plegat sentís fretura,
lilosa, ja floreix l'orella d'ós,
el bruc solei, el boix esponerós
l'alzina resistent de fulla obscura,

el roure altiu, la humil estepa blanca
i el teix vellíssim d'aire torturat.
L'arítjol ja s'enfila a cada branca

frisós, pagat, de veureu-ho tot brotat.
Tossuda, la natura un cicle tanca.
Tossut, nou llibre ens obre Montserrat.

Albert Vernet i Mateu